

[Ministeren for kulturelle anliggender]

deres eget forslag. Fremskridtspartiet har fremsat to forslag, hvoraf dog kun beslutningsforslaget om Danmarks fri radio vedrører radioloven. Når man hertil lægger det beslutningsforslag om Danmarks Radio 1 og 2, som de radikale lagde frem i 1977-78, så må man sige, at listen er lang og interessen overvældende.

Jeg finder ikke denne interesse for dette meget vigtige anliggende mærkelig, men forslagenes højst forskellige indhold viser vel med al mulig tydelighed, hvor forskellige synspunkterne vedrørende dette emne er her i tinget, og hvor vanskeligt det er at samle et bredt flertal for en udformning af de centrale afsnit i radioloven.

Kristeligt folkepartis forslag bygger ligesom SFs på det radiolovsforlag, som den socialdemokratiske regering fremsatte i december 1977, men i selve sigtet minder forslaget dog mere om centrum-demokraternes, idet de to forslag retter anklage mod Danmarks Radio for ikke at tage alsidighedsforpligtelsen med den rette alvor. Løsningsforslagene er imidlertid højst forskellige.

Kristeligt folkeparti foreslår Danmarks Radios monopol splittet og erstattet af en ordning, hvor indbyrdes uafhængige selskaber skal producere udsendelserne og dele sendetiden. Det er ikke helt klart, hvordan disse selskaber skal styres, ud over at de skal styres af forbrugerne. Ved siden af skal politiske partier og kirkelige organisationer have adgang til at producere udsendelser. Danmarks Radio skal dog vedblivende eksistere, dels som selvstændig producent, dels som et serviceorgan for andre selskaber og organisationer.

I det radiatoråd, som kristeligt folkeparti sammensætter, bliver der lagt op til indflydelse gennem partierne, gennem lytter- og seerorganisationerne, gennem produktionsselskaberne og gennem 3 faste repræsentanter for de kirkelige samfund. Forslagets radiatoråd adskiller sig navnlig fra det nuværende råd ved sin repræsentation af medlemmer fra produktionsselskaberne, ved sin indskrænkede repræsentation for lytterorganisationerne og ved repræsentationen for kirkesamfund. Det er klart, at hvis man gennemførte den foreslåede ordning, så måtte produktionsselskaberne repræsenteres, men jeg ville nok være betænkelig ved, at dette skulle ske på bekostning af repræsentationen for de egent-

lige brugere, altså lytter- og seerorganisationerne.

Kristeligt folkeparti stiller nok krav om alsidighed til de enkelte udsendelsesselskaber, men anfører i bemærkningerne, at programmerne naturligvis indholdsmæssigt vil blive præget af hvert enkelt selskabs grundholdning. Denne bemærkning tror jeg er noget meget væsentligt, og jeg ser en betydelig fare for en faktisk indskrænkning af alsidigheden og for, at mange minoritetsopfattelser ikke kommer til orde, fordi ingen længere vil tage hensyn til mindretal med en modstridende mening. Alsidigheden vil let blive til noget, som nogle andre må tage sig af.

Bl. a. af disse grunde kan jeg ikke tilslutte mig kristeligt folkepartis forslag til radiolov, men jeg vil da sige: lad nu det forslag og dets synspunkter indgå i de videre overvejelser om dette meget væsentlige emne, som forhåbentlig til slut vil resultere i en ordning, som et bredt flertal i tinget kan samles om.

Birte Weiss (S):

Hvis man skal rose kristeligt folkepartis forslag for noget, så må det være for dets konsekvens. For os at se er forslaget om at udlicitere sendetiden til bl. a. en række ministerielt godkendte radio- og fjernsynsstationer, til de politiske partier, til kirken og religiøse organisationer den yderste konsekvens af mistroen til Danmarks Radios medarbejdere og til Danmarks Radios ledelse.

Socialdemokratiet deler ikke denne mistro. Vi erkender naturligvis, at der kan ske fejl, og må også sige, at det ville være ganske mærkeligt andet i en så stor og hyppigt sendende institution. Vi mener naturligvis også, at disse fejl bør rettes, de bør berigtiges, og vi mener, at der skal være en altid kritisk og vågen opmærksomhed omkring udsendelserne, bl. a. sådan som det kommer til udtryk igennem radioens programudvalg.

Men jeg må også sige, at vi i socialdemokratiet finder, at alsidighedskravet i det helt væsentlige bliver opfyldt. Vi mener, at det er meget vigtigt, at alsidighed fortsat skal være defineret, sådan som det er det i den nuværende radioordning, det vil sige, at alsidigheden skal måles på det samlede programudbud og ikke slavisk på den enkelte udsendelse.